

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

CARNAVAL DE 1876.



**De setze, de setze 'l vi,
Que 'l pobre Carlos tontu
S' acaba de morí.**

CARNESTOLTAS.

Lo Carnestoltas d'avants era una delícia.

Aquells trajes d'estora, aquells orinals per barrets, aquells llansols més bruts que las actas de 'n Camilo Fabra, aquells cobre-llits de robell, que servian de manto imperial als reys de la tabola ¡ay! s'han perdut com las brancaes dels arbres de la Rambla, avants d'espurgar-los.

Ja no corra per carrers y plassas 'l bandarra aquell que ab una canya llarga, un fil al extrém y una figa seca al cap-de-vall del fil, duya al davant gran récuca de xicots, badant dos pams de boca.

Avuy s'encarregan d'aquesta feyna 'ls governs espanyols: los xicots son lo poble: la figa seca la felicitat que ansia ab la boca oberta també, sens poderla alcansar may, y la canya 'l bastó que de tant en tant li cau sobre de l'esquena.

Avuy ja no hi ha alló de

*De setze, de setze 'l vi
lo pobre Carnestoltas
s'acaba de morir.*

No's diu á setze 'l vi, perque á las tabernas ja no 'n venen, sino infusions de campetxe y de rosellas.

Y no's diu tampoch que 'l Carnestoltas s'acabi de morir, perque are 'l Carnestoltas dura tot l'any.

També s'ha suprimit alló de

*Nyigu, nyigu, nyigu
calsas de pape,
totas las musicas
van pel meu carré.*

Es qu'are pel carré las musicas no hi van per la sencilla rahó de que ab los empedrats que s'estilan podrian rompre's 'ls músichs l'ós de la música.

Are, si cauhen quatre gotas no hi van tampoch, perque 'ls esquitxos de fanch los arriba-rian fins á las clávias del cornetí.

Veus'aquí com lo Iltre. Sr. Marqués de Ciutadilla, ab lo descuit en que t'á Barcelona, contribuheix á que vajin morint las nostras tradicions mes venerandas.

Lo Carnestoltas antich es mort.

De lo que podriam dirne Carnestoltas del Renaixement, d'aquellas célebres cabalgatas que van venir després de la guerra d'África y que duraren per espay de quatre anys, inauguradas per la Societat del Born, y seguidas per tot Barcelona, ja no 'n queda més que un recort sense esperansa.

Un home valent y una bota de ví bó s'acaban prompte.

Y ademés, la ciutat del Diari de 'n Brusi, governada pel l'ltre. Sr. Marqués de Ciutadilla t'è de ser per forsa una ciutat séria... y fins si s'hi empenyan una mica, lo dia menos pensat ensumará rapé.

Lo Carnestoltas d'avuy ja es tot un'altra cosa.

No parlo dels balls de máscara, ab motiu dels quals, los teatros—temples de l'art—se converteixen en temples dels festeigs, dels esbronchs y de las pantorrillas.

No parlo tampoch de la rua, tant monótona y pesada, que l'home mes divertit es capás de agafarhi nyonya ab so's mirársela mitj-hora.

No parlo finalment dels grupos de tranquils qu'entran y surten dels cafés, fent bromas als amichs y coneguts, tot ab l'idea d'encaparrar-los y ferlos passa una estona barrinant.

Jo parlo d'aquest Carnestoltas que tot l'any dura y tot l'any se manifesta, demostrant que l'humanitat porta sempre una careta y no deixa may las ganas de riure, per mes que las riallas dels uos, sigan plors pels altres.

¿Quans politichs hi ha que mudan de disfressa com un pollo de camisa?

Jo y tots vostés ne coneixen de segur, que dintre de la consciencia hi tenen una calaixera plena de disfrassos.

Jo'n sé, que hi tenen bonetos de capellá, boynas, barrets de copa, hongos y gorro-figis.

Hi tenen sotanas, escapularis ab lo *detente* y tot, un frach, una americana y una brusa.

Jo'ls hi vistos en l'espay de sis anys usar tots aquests trages: los hi vistos aná á la professó del dijous sant ab cucurulla, los hi vistos fent lluminarias pel 25.º aniversari del Papa, los hi vistos ab uniforme de cipayo de D. Amadeo de Saboya; los hi vistos enaltint als héroes de Cartagena, y are 'ls contemplo doblegats com una coca y escombrant ab lo tupé las antessalas dels actuals ministres.

Aquest mon es una broma.

Pero alguns cops, es una broma pesada.

Aquest Carnestoltas ha dut una novetat.

La de que un minyó, molt conegut á Espanya, disfrassat fins are, per comte de continuar la gresca, s'ha tret lo disfrás y s'ha queda vestit d'home.

En aquesta transformació l'historia, qu'es una senyora molt batxillera, hi tindrà que veure.

Era un xicot aquest que s'havia vestit de rey, ab una corona ab punxas, ab un manto vermell com si l'haguessen tenyit ab sanch de liberals, que ja se sab qu'es roja, ab un cap de llop per careta y ab unas unglas de tigre, per guants.

Dominava pel Nort y l'hi deyan Carlos.

Per fortuna hi ha anat l'exércit que no está per bromas, y aquest fantasma que ja fá quatre anys esbroncava á Espanya y feya riure á las nacions estrangeras, ha llensat corona, manto y careta per corre mes desembrassat, perque si fins are li agradava fer de máscara, certs balls no li agrada pas ballarlos.

¿Qué valent!

Acabarem aquestas ratllas donant una bona noticia als lectors de la CAMPANA.

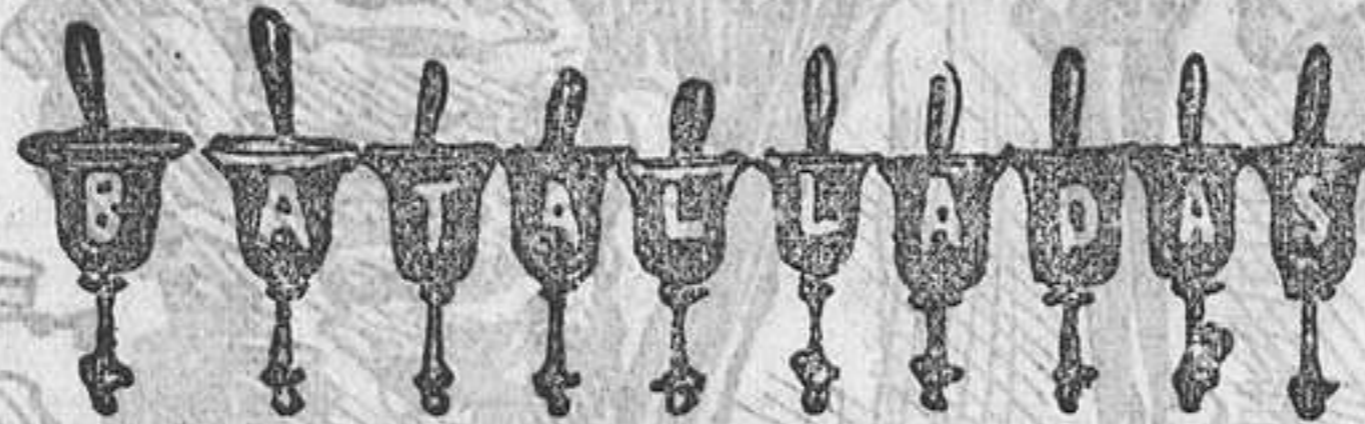
L'eminent Castelar ha prés ja assiento en lo Congrès. La Càmara ha desdenyat á un home de la talla del Abaria. Sabém que 'ls cabos de gastadors n'están moltressentits.

A l'hora qu'escríbim aquestas ratllas, tal vegada está pronunciant son primer discurs.

Si es aixís, quan las llegeixin, llegiran á n'ell també.

No 'ls dirém res mes, sino que sent Carnestoltas, tenim la seguritat de que l'eminent orador haurá arrancat molts caretas.

P. K.



Ja s'ha descubert lo perqué 'ls carrers son tant bruts, los empedrats tant dolents y la seguritat tant descuidada aquí á Barcelona.

L'altre dia á un concejal l'hi parlavan d'aixó, y vá contestar:

—Es que nosaltres á Barcelona no l'hi devém res.

Y t'è rahó: ¡com que ni siquiera Barcelona 'ls ha elegit!

Lo Sr. Gonzalez Fiori, diputat, ha tingut un d'aquests dias l'atreuiment d'atacar al govern actual.

¿Reparan quins diputats?

Pero vels'hi aquí que se m'aixeca en Romero Robledo, y encarantse als sagastins exclama:

—«Vosaltres estéu invalidats per formular certs carrechs, vosaltres sou 'ls de la transfe-rencia dels 2 milions.»

—¡Xapa't l' diti!

Pero vels'hi aquí qu'en Gonzalez Fiori s'

aixeca y fá constar que quan alló de la transfe-rencia, en Romero Robledo era sub-secretari del ministeri y que per lo tant ell devia saber ahont havian anat á parar los dos apóstols aquells.

«Vosté déu saber, va dirli, que l conde de Tereno, actual company seu de ministeri, vá ser dels que acusaren á en Sagasta: per lo tant entenguís ab ell.»

En Fiori devia pensarse haver dit alguna cosa.

Donchs sápigam qu'en Romero Robledo que es un home que may pert la calma, contesta ab tota la sanch freda:

—«Si: ja n'hem parlat algunas vegadas.»

Vaja, un ministre com en Romero Robledo val més de dos milions!

Al Poble Sech també hi arriba 'l seu corres-ponent Carnestoltas.

A un home de mal honor l'hi diuhen: ¡Quin home més sech!

Are vegin vostés perque n'han de dir sech de un poble tant de la broma.

¡Cá! si es mes aixerit que 'ls pésols de las hortas de San Beltran!

Las actas d'Arenys de Mar han descubert una cosa deliciosa.

¿Quants vots dirian que vá donar al candi-dat ministerial un poblet de 40 casas?

La friolera de 1900.

Aixó s'esplica sabent que fins las pussas y las moscas ván aná á votá.

Los periódichs d'oposició no dirán de avuy endevant que la justicia no sigui igual per tots.

Fins are s'havian recullit ó secuestrat algunas vegadas, massas, per desgracia, los periódichs d'oposició.

Are segons diuhen ha tocat lo torn á la *Ga-ceta de Madrid*.

¿Y may dirian perqué?

Per haver insertat una sentencia publicada per la Sala segona del Tribunal Supremo.

¿Quinas ganas tindria de saber lo que diu eixa sentencia!

Ja tenim noticias del insigne D. Camilo Fabra.

En lo seno de la comissió d'actas vá passar un rato d'angúnia, suant cada gota mes gros-sa que una dobleta de cinch duros.

Figúrinse qu'en Soler y Plá feya un discurs esplicant tota la serracina, totas las trampas que vá haberhi en la ditxosa elecció del quart districte, atribuhintlas principalment al colegi del carrer de Ponent.

En Fabra per tot discurs vá ficarse las mans á la butxaca y vá treure's una carta.

Era una carta dels individuos de la mesa del carrer de Ponent, en la qual se consignava que havent llegit alguns sueltos en la CAMPANA DE GRACIA, l'hi assegurán qu'ell es lo diputat y ningú mes.

¡Vejin lo que son las cosas! Jo'm creya que 'ls tals individuos haurian cantat de plá que havian fet la patota.

Lo president de colegi del carrer de Ponent havia dit davant de mes de trenta personas tot lo contrari de lo qu'exposa en la carta dirigida á n'en Fabra.

Es ademés un rellotjer molt guapo, que mol-tas vegadas se descuida de tornar los rellotjes que li portan á adobar.

Ab un home aixís.... ja s'hi pot pujar de péns... y apretar bè.

Ja veuran com s'esplica davant del jutje.

Mentres hi haja montanyas, hi haurá carlins ha dit no recordo qui.

No es cert.

Y 'l medi consisteix en nivellar las monta-nyas: en posar Navarra y las Vascongadas al nivell d'Espanya. Sobre tot, lo nivell.

LA CAMPANA DE GRACIA

La gran majoria dels diputats elegits a Fransa son republicans.

Lo president del Consell de ministres ha sigut derrotat en los quatre districtes en que's presentava.

Per tot arreu han triunfat republicans d'ordre, tant enemichs de la reacció, com allunyats de la demagogia.

Vaja jo desitjaria que. Desitjaria que no hi hagués fiscal d'impremta.

Un noy pel carrer: -La Gaceta de Barcelona ab l'última hora. Un senyor: -L'última hora de que? -Dels carlins. Jo passant: -Y ho encavina.

Los partidaris de l'unitat religiosa del Nort han perdut Estella, Tolosa, Hernani, Penya-Plata y altres puestos.

Los partidaris de l'unitat religiosa d'aquí, fan rogativas. A Dios rogando y con el mazo dando.

Lo diumenje passat los deixebles del acreditat pianista Sr. Pujol, varen demostrar davant de un públich numerós reunit en lo saló de concerts de la fabrica de pianos de Bernareggi y C. lo magistral de l'ensenyansa que reben, tocant pessas de música, en las quals mes de quatre mestres hi farien ambuts, ab una seguritat, llimpiesa y expressió que veraderament admiravan.

Lo Sr. Pujol es un gran artista, un gran mestre y un gran protector del art.

¿Ne volen una proba? Donchs sápigam que sense contar mes que ab sos propis recursos, acaba d'establir un curs gratuít, ab la condició de que al deixeble mes aprofitat l'enviará a París a estudiar lo piano, pagantli ls gastos de la seva propia butxaca.

Tal vegada no s'acabi l'any, sense que 'l mateix Sr. Pujol haja fundat un conservatori, ahont s'hi donará l'ensenyansa de la música gratuita.

Vaja, si may hi hagues un Congrés de músichs, a un artista com lo Sr. Pujol, lo fariam diputat.

La Gaceta de Barcelona contesta als cárrechs que contra en Castelar formula 'l Brusi, y 'l Brusi contesta, fagint d'estudi.

La Gaceta l'hi torna a contestar, y 'l Brusi calla.

Torna a la carga la Gaceta y 'l Brusi muixoni sempre.

Fins que la Gaceta me li diu qu'es poch caballer, y 'l Brusi com si fos mut.

¡Poch caballer y calla! Qui calla otorga.

S'han trobat noms d'electors que figuravan haver votat apesar de que declaran que no varen permétre's aquest lujo.

Tontos! ¡Poden respondre ells d'haver votat sommant?

Recórdinse que hi ha sonámbuls.

HISTÓRICH.

Multam llanam per facere multos matalassos. (Epístola ad bestias. Cap. 1, Lib. 2.)

Un estudiant gens tronera pero si bastant tronat, ab quatre ralets diaris y ab molta llana tot l'any, sabent que se anava a obrirse allá a l'Universitat una suscripció católica veustaquí lo que pensá: -Posarán mon nom d'impremta ab caràcters immortals;

bè val aixó una pesseta pèl que no se l'hi ha vist may! - Digué y ensumá la pela y per últim la dona. ¡Quatre rals!... ¡Quatre llansadas!... que'l cor l'hi van traspasar. ¡També un dia traspassaren a Jesucrist quatre claus! Paciencia... Lo cel s'alcança fent sacrificis en gran. ¡Ay pobre pela pela la que al fi li varen pelar!

Vuyt de bossa y vuyt de panxa. groch de cara y fent badalls quatre escubertas de llibre va menjar per esmorsá, aquell dia que va darne los seus únichs quatre rals.

Y avuy exclama ab véu morta, ab véu que l'hi surt del pap: -¿De que infelis vá servirme doná enter mon capital, passar un dia de gana, un dia mes llarch que un any? Neta línch la conciencia y 'l ventrell mes net encar, si no menjo, avuy me moro y m'enterran l'endema.... Tal volta anant a la fonda a la fonda m'hi farán. Si no'm fian'ts, estafo y veyam que passará.

A la fonda véu lo Diari y sentint la vanitat, se recorda que ha de durne lo seu nom imprés; mes ay lo pren, l'obra, y ansiós buscantlo regira y regirará, mes no veje del assumpto mes que aquest suelto infernal: «Diu que ab quaranta mil duros «á sa neboda ha dotat...»

Ja res mes volgué saberne y 's tirá furiós de cap sobre un plat de tres de secas que tenia al seu davant.

LAUS TIBI CROSPIS.



Lo dia que'ls diputats d'oposició vulgan celebrar un dinar jo 'ls proposo 'l següent menú.

- SOPAS: -Puré de llentias. -Sopa de farigola. -Arrós (s'ha acabat.) HORS D'ŒUVRE: -Pebrot conátat. -Pebrot escabetxat. -Pebrot escalibat y altres classes de pebrots. ENTRE-METS: -Ous d'usos. -Volca-navios. -Tripas de mestre d'estudi al gratin. METS FORTS: -Cap de moltó a la pólvora. -Calamars aua deu milions. -Campanillas de president ab salsa de mostassa. RÔTS: -Guatllas. -Avestrús. -Cigonya. POSTRES: -Formatge del Roncal. -Rahins verds. -Natas. -Castanyas. VINS: -De sis quartos porró. -Y una americana per postres.

Conseguida la pau, una de las primeras cosas que te de fé 'l govern es cambiá 'ls noms de tots los pobles de Navarra y las Vascongadas.

Es una qüestió humanitaria. Barribirrigorri... Raguinarrínea... Sarrinrinorri... Tots son noms aixis. Si la guerra continua... la meytat dels espanyois se tornan tartamuts.

Los carlins han perdut Penya Plata. Quan ells no se l'han enduta, ja 'ls hi asseguro jo que de plata no n'es pas. ¡Oh y ells... quins uns!...

En Duran y Bas, derrotat pèl primer districte de Barcelona, pensa presentarse en segonas eleccions per un districte de Mallorca. Me sembla a mí que si no 'l votan las sobessadas.

Un tal Sr. Orriols dimecres passat vá fé un discurs a l'Ateneo, aprofitant las victorias del Nort.

Hi ha qui diu que va ferho per demostrar qu'ell es un home de labia a fi de que 'ls electors del segon districte se'n recordin, si en Bosch y Labrus obta per la terra de las llan-gonissas,

En aquest cas no mes l'hi desitjém una cosa. Que'l Brusi l'apoyi. Ja veurá com no surt.

Diuhem que 'l Sr. Bosch y Labrus presentará al Sr. Orriols als electors del districte segon. Ja'm sembla que aquests l'hi dirán: -¿Y á vosté qui 'l presenta?

Entre dos carlins casolans: -Senyó Tomás ja 'u véu: 36 canons, nos han prés 36 canons. -No's desconsoli Sr. Andreu, que encare 'ns en quedan.

-Si... ¡ahont? -Ahont diu? A l'iglesia... -A l'iglesia?... Espliquis, aixó a mí ja m'ho pot dir. -Si home, 'ns quedan los canons.... de l'orga.

-Per americanas, l' Escalas, deya un músich parlant del seu art. -Jo encare'n sé un que n'ha fet mes qu'ell deya un demócrata.

-De Barcelona? -De Barcelona. -No 'l conech. -Home, vagi al bazar de l'Aguila y demani pèl senyor Bosch y Labrus.

Estella ha caygut en poder de nostras tropas. Are no falta sino que 'ls carlins se'n fassan l'estella.

També 'ls carlins van perdre la punta de la Bayoneta.

Quan un home está de pega, fins las bayonetas se li hi espuntan.... y las lanzas se vuelvan cañas.

Los periódichs italians publican la següent anécdota.

Uns senyors van anar fá molts pochos dias a visitar al Papa acompanyats de una nena de pochos anys.

Lo Papa, al véurela, vá preguntarli: -Ja vás a estudi, nena? -Si que hi vaig. -Y ja estudias la geografia? -Si que la estudio. -A veure, á veure si sabs qu'es Roma? -Roma?... La capital de Italia? -No, petita, no: los seus mestres t'ensenyan mal la geografia: Roma es la capital del orbe católich. La nena sumiquejant vá dir que no.

En un periódich de Madrit: «Llegeixó en una revista literaria: «Pochos dels nostres lectors al mudarse la camisa s posaran a pensar sobre l'origen del lli...» «De segur que al mudarse la camisa ningú hi pensa. «Seria un costipat segur.»

Del *Saltio*:
 «S'han rebut algunes felicitacions del clero de provincies ab motiu de las victorias obtingudas pel nostre exercit.»
 «Un ciri a Sant Miquel y un al diable.»
 Lo Sr. Auriolles, vice-president del Congrés, va donar un d' aquests dias un concert de campanilla.
 Una anécdota:
 Trucan a una casa:
 —Verge Santissima quina campanillada! Qui déu ser?
 —Pel modo de trucar sembla 'l senyó Auriolles.
 Al Nort l'exercit va agafar a dos capellans de caballeria.
 —¡Mare de Déu, com vá la religió!
 —A caball.

—Lo candidat que en lo districte quint feya la competencia a n'en Castelar, deya un, es alt com un gastador.
 —Ja 'n es.
 —De qué?
 —De gastador.
 —¿De gastador?
 —Si, noy, mira durant las eleccions va pagar-me tres bifechs.

¿A qué no saben que ha fet lo Marqués de Ciudadilla per arreglar 'ls empedrats?
 Ha fet un bando.
 ¿A qué no saben que han fet los empedrats per arreglar al Marqués de Ciudadilla?
 No n'han fet cas.

Los partidaris de la unitat religiosa han anat al Colegi de medicina.
 ¡Pobre gent!
 Cada hu busca lo que necessita, y ells buscan un metje.
 Que 'ls curin.

¡AMERICANAS!

No'm vinguin pas ab francesas,
 Paig sas gracias no m' halagan!
 Las d' Italia m' empalagan
 Y'm refredan las inglesas!
 Que'm dispensi l'espanyola
 Si ab ella toco ruixola,
 Per mi la dona galana
 No es mes que l' americana.

La levita no sufreiro
 May siga sols pels faldons:
 Dintre d' un jaqué hi pateixo
 Y 'ls jechs ca: no'ls trobo bons.
 Me dirán que ab ells no puch
 Y qu' ho dich perque no'n duch.
 Eu quan a mi, ab bona gana
 No duch mes que americana.

Ja no es res la malvasia
 Ni'l Jeréz, ni'l marrasquí
 Lo champagne es porqueria,
 Y es dolent lo millor ví.
 En quan al costat se posin
 (Encar que no crech que gosin)
 De la beguda més sana,
 De la dolsa americana.

Del gran vals l' arrobament
 De la polka 'l dols trasteig
 Del galop lo moviment
 Vá que al fi causan mareig.
 Mes un se troba en lo cel
 Quan balla ab suau anhel
 La dansa mes sobre humana:
 Una bona americana.

LAUS TIBI CROSPIS.

Una comissió corre pels pisos buscant firmas per l'unitat católica.
 —¿Qué feu? va preguntá un amich meu a un individu d'aquesta comissió.

—Mira aquí, corrent l'exposició. A l'exposició de qué? De que en algun pis os tirin escalas avall?
 Dorregaray, Saballs y Pérula van entrar a Fransa disfressats.
 Com que s'acosta 'l Carnestolts...
 ¡Oh! son una gent molt de la brometa..

CANTARELLAS.

Tréu lo cap per la finestra:
 mes treu sols lo cap del nas,
 perque fá una nit molt freda
 y't podrias costipar.
 ¡Ah lo cap del nas ja 't veig!
 Ja estich content!... ¡Que m' agrada!
 Vaja noya: vals més rals...
 que una *pela columnaria!*

F. LL. B.

EPIGRAMAS

A una dona preguntaren:
 —¿Quan desocnps Mariona?
 Y ella cortés respongué:
 —Filla mèva, no sé l'hora.
 Un senyó per 'lli passava
 y al moment tréu lo relotje,
 mira y diu ab complacencia:
 —Are son las tres *senyora.*
 —La Tona t'è relacions
 ab un fadrí sabaté.
 —Qu'és molt rich?
 —Prou que'n déu sè.
 —Sempre parla de talon!

A. S. LL.

G. E.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d' insertarse los ciudadanos Piu Pau, Pere Trons, Maleck Adel, Caixalet, y Principi y fi.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, fáciles d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó por altres defectes per l' estil.

Ciudadans Gestus. Quina diferencia de la semana pasada ab aquesta! Brillo, home, brillo.—Desahogad. De tots los gero-glífichs, n'hi ha un d' aprofitable.—J. Mareca. Hi anirà 'l càlcul aritmètic.—Caixalet. Quan copia ho fá molt malament: Du repich y un quento hi aniran.—Un liberal. Home, home, home: la questió en aquests temps es molt grave.—Pica tallas. Hi anirà un gero-glífich.—P. Fayos. La poesia bé, pero reuneix un mal que alaba a la *Gaceta* y aquesta senyora es massa amiga nostra.—Estipa-quentos. Hi anirà la fortuna.—Pere Grullo. La poesia es bona per l' intenció, pero per la forma no es tant bona.—Un mata-sastres. Lo gero-glífich ja 'l teniam, ja hi anirà, esperis.—Ciudadans M. J., Un M. de Figueras, Paula dels Llasos, Un negre, Panxa negra, M. B. y C., Un mosquit, No vull ser vist, Jordi, Un andresense, Suelto, M., Un pis andó, Un Fu... A. Pasalvioli, A. Sotu, X., E. Hospiciano, Un ras, Micaló, Lloretench Campaner, Dots y un café, Avi reganyós, Superabundantment, Lamparilla, Principi y fi, Eléctrich-electrisat, Sapo, Paipos, Sipari, Demócrata Igualadí, Comte del Barret y Pop Riera. Lo que aquesta semana 'ns envian no 'ns serveix: qué volen ferhi.—Esbulla crias. Hi anirà 'l quento.—J. Llopert. Així arreglada, está algun tant millor; hi anirà.—Xula. Hi anirà 'l problema.—Boixompifalg. Home no 's despaicenti: ja hi anirà.—Dos Fills de Catalunya. Ja 'l atacarem: per xó gracias. Societat dels 14. ¿Es de vosté la poesia? Digui la veritat: miri que la letra es molt dolenta, y aixó d' escriure tant malament no s'avé ab aixó de versificar tant bé.—Laus tibi Cropsis. Ja hem fet tot lo que podiam fer.—Pollita. Hi aniran los dos gero-glífichs.—A. C. y Sillach. Està ben versificadet; pero hi ha poca sustancia, treballi y no 's desanimi.—Anton Pubill y Saligués. Aixó de posar remitits a la *Campana* no 'n ha vist ni 'n veurá may: consti no obstant que 'l Pubill que 'ns envia cosas no es vosté, y advertiteixi que si jo fos casat ab una pu-billa també lora pubill y no m' ofe'dria de que vosté se 'n dignés.

SOLUCIONES

A la Batallada 311.

- 1.ª XARADA 1.ª.—Vi-la-fran-ca.
- 3.ª XARADA 2.ª.—Co-lo-má.
- 4.ª ENDAVINALLA.—Telé.

Han endavinat tolas las soluciones los ciudadanos Pop Riera, Un mala sastres, Caixalet, Comte del Barret, J. Llopert, Tres tronats, Demócrata igualadí, Dos ruminants sense banyas P. M. y Taberner, Sipari, Pollita, Estripa quentos, M. Meirne y Des lés y nn café.
 Las 1 y 2, las ha endavinadas Paipos y Sapo: las 3 y 4, Eléctrich-electrisat; y finalment la 2 nomes, Pica tallas y Ni de la no Nina.

PROBLEMA ARITMETICH.

Cert dia jugant tenia 'l meu capital sobre la taula en tres pilots. Del primer vaig pendre'n 40 duros; del segon 20, y del tercer, 80. Si hagués perdut 24 duros més, hauria perdut la quinta part dels diners que contenian los tres pilots. Pregunta ¿A quan ascendia 'l capital primitiu?

M. CABENET.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Qu'és aquella cosa de la qual quant mes se'n té, menos se'n queda?

LLARGANDAIXET.

2.ª ¿Y qu'és lo qu'és primer que 'l principi?

MALAFATXA.

ANAGRAMA.

Tot al mon vé la criatura
 en la mar lo tot hi ha,
 y mostrantme gran ternura,
 tot dona a mi 'm vá enganyá.
 De lletras sols ne tinch tres:
 are tu fes lo demás.

UN NOTICI.

XARADA

Per un mal que vá teni
 la quarta, nena pitera,
 lo fanatich dos-tercera
 curarli vá consenti,
 y aquest ximple 'l hi vá di
 que ab un hu-tres-quart no mes
 li impediria 'l qu'és fes
 la tot que 'ls metjes li deyan;
 mes ayl quan cnraria creyan,
 se 'ls vá morir com no res.

RALIE.

II.

De hu-tres plé lo cap portava
 un carli prima girat
 lo qual me féu treure ab fastich
 lo que a dos-tres vaig menjar.

UN URGELLÉS.

ENDAVINALLA.

Per las lletjas despreciat,
 per las macas molt volgut;
 en las salas só penjat
 y en los salons sostingut.
 ¡Vés si son cosas divinas!
 Apa aquí, ¿no m'endavinás?

PRINCIPI Y FI.

GEROGLIFICH.

1868

D. N. U.

1875

D. B.

d

2x5

SIPARI.

(Las soluciones en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR, A CÁRREGH DE
 EPIFANI PERARNAU, ATAULFO, 14.
 Lopez, editor.—Rambla del Múj, 20.